

РЕШЕНИЕ

№ 2115

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 12.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9233** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Д. Д. В., подадена чрез адв.Ц. – САК, срещу Заповед № РА-30-341/14.11.2017г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, с която на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ е разпоредено премахването на незаконен строеж „Изградена надстройка над магазин с размери в план 10,00/3,60м и приблизителна височина 2,80м“, находящ се в имот с идентификатор 68134.610.634, УПИ III-634, кв17 по плана на [населено място], м.“Суха река – запад“, с административен адрес [улица].

Жалбоподателката моли за отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при наличие на отменителните основания по чл.146, т.2, 3, 4 и 5 АПК. Заповедта била незаконосъобразна и формално, и по същество. Липсвали мотиви, не било посочено правно основание за издаването ѝ, липсвали и тези, отнасящи се до квалификацията на строежа като незаконен. В разпоредителната част на акта не били посочени ясно и конкретно правата и задълженията, които произтичали от неговото издаване, а волята на административния орган не можела да бъде допълвана по тълкувателен път чрез събиране на доказателства в хода на съдебното производство. По своите характеристики процесният строеж бил с характеристики оранжерия и не представлявал строеж или т.нар. от административния орган допълващо застрояване, тъй като нямало премахване на стени и била изградена

конструкция от колони без да е положена железобетонна плоча за покрив. Само ако последната съществувала можело да се приеме, че се касае за постройка. Оранжерията обаче не се нуждаела от нея, а усвояването на собствената тераса било с конкретно практическо приложение, замислено от собственика, заедно с построяването на магазините на първия етаж.

По отношение на твърдените съществени нарушения на административнопроизводствените правила се излага, че констативният акт, въз основа на който е издадена оспорената заповед, не отговаря на изискванията на чл.225а, ал.2 ЗУТ, а изложеното в него не отговаря на действителното положение. Същият бил съставен в отсъствие на жалбоподателката, тя не била уведомена своевременно за извършване на проверката и по този начин било нарушено правото ѝ на защита. Същевременно това нарушение довело до издаване на заповедта при неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че процесният строеж представлява оранжерия, за изпълнението на която чл.151 ЗУТ предвижда, че не се изискват строителни книжа, а освен това строежът бил извършен преди 2009г., което насочва и към възможността за прилагане на разпоредби от ЗУТ, изключени от административния орган като неприложими. С остъкляването на оранжерията жалбоподателката укрепила сградата, което било в интерес на съществуващите отдолу магазини.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане за отмяна на оспорения акт се поддържа чрез адв.Ц., която развива подробни съображения в писмени бележки. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.Г. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Мотивира, че доказателствата по делото безспорно установяват наличието на строеж от пета категория, който като изграден без строителни книжа, подлежи на премахване. Досежно времето на извършване на строежа моли да бъдат взети предвид доказателствата, съдържащи се в преписката по издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на жилищната сграда с магазини. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С нотариален акт за продажба на недвижим имот № 137, том I, рег.№ 2233, дело № 168/2000г., Заповед за отмяна на отчуждаване на недвижим имот № РД-43-74/26.04.2000г. на кмета на СО и договор за продажба на недвижим имот – частна общинска собственост, изх.№ РД-561-287/05.06.2002г., жалбоподателката се легитимира като собственик на урегулиран поземлен имот, целият с площ от 370 кв.м, съставляващ парцел III-634, кв17 по плана на [населено място], м.“Суха река – запад“, в който е извършен процесният строеж.

Съгласно доказателствата по делото, в имота е построена „Жилищна сграда със сладкарница и магазини /М + 2 с едноетажно допълващо застрояване/“, въведена в експлоатация с Удостоверение № 1203/16.11.2009г., издадено от ответника /л.24 по адм.д. № 8868/2019г./.. Съгласно посоченото в удостоверението и с оглед приложената документация за издаването му, строежът е изпълнен в съответствие с одобрените на

13.05.2003г. инвестиционни проекти, Разрешение за строеж № 38/13.05.2003г., одобрена ексекутивна документация на 11.09.2009г. Строежът е заснет и нанесен в кадастралния план на [населено място], съгласно удостоверение № ДСК-70-00-56/19.01.2007г. на Дирекция „Софийски кадастър“-СО.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е образувано със съставянето на Констативен акт № РПД17-ВК-91-1905/02.10.2017г. от длъжностни лица в Район „П.“-СО /л.21 и сл. по адм.д. № 8868/2019г./, в който са обективирани констатациите на проверяващите от извършената на място проверка. Видно от констативния акт строежът представлява следното: Изградена надстройка с размери в план 10,00/3,60м и приблизителна височина 2,80м върху едноетажни магазини, без одобрен проект и разрешение за строеж. Надстройката е монолитна – изпълнена от тухлени зидове и покрив от дървена конструкция като представлява втори етаж над магазини – допълващо застрояване. Надстройката представлява разширение към жилището на кота +3,40м. Проверяващите са установили, че сградата е въведена в експлоатация с Удостоверение № 1203/16.11.2009г., издадено от директора на Дирекция „Контрол по строителството“ /сега Дирекция „Общински строителен контрол“/, въз основа на което е заключено, че надстройката е изградена след 16.11.2009г., поради което не отговаря на изискванията на § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ. Строежът е определен като пета категория, съгласно чл.137, ал.1, т.5, б.“в“ ЗУТ и Наредба № 1/30.07.2003г. за номенклатурата на видовете строежи. Липсата на строителни книжа – одобрен проект и разрешение за строеж е квалифицирана като нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ, предвид което актът е основание за започване на административно производство по реда на чл.225а във вр. с чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ.

Неразделна част от констативния акт са чертежите фасада север и фасада запад от одобрения през 2003г. проект, както и ексекутив на разпределението на втория етаж на сградата /л.22 и л.23 по адм. д. № 8868/2019г./ Видно от разпределението, към терасата – покрив на магазините, обратно на твърденията на жалбоподателката не е предвиден достъп чрез излаз от помещението и използване на покрива като тераса. Предвидени са единствено два отвора за прозорци.

В констативния акт изрично е посочено, че проверката е извършена в отсъствие на жалбоподателката като е посочено, че тя е извършител на строежа. Констативният акт е връчен на оспорващата на 10.10.2017г. като тя се е възползвала от възможността на депозира възражение срещу констатациите в него, заведено с вх.№ РПД17-ТК00-56-[4] от 18.10.2017г. /л.25 по адм.д.№ 8868/2019г./ Във възражението се твърди, че строежът е изпълнен законосъобразно – за сградата има издадени строителни книжа, а този, описан в констативния акт, представлява остъкляване на терасата над магазините, ползвано като оранжерия.

При идентичност на описанието на незаконния строеж, направено в констативния акт, от ответника е издадена оспорената заповед, с която на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ е разпоредено премахването му. Строежът е квалифициран като незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ – изпълнен без одобрен инвестиционен проект и разрешение за строеж, в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ. Възражението, подадено от оспорващата, е прието за неоснователно, тъй като към него не са приложени строителни книжа. Съгласно саморъчно направеното отбелязване, заповедта е връчена на оспорващата на 19.07.2019г., съответно жалбата срещу нея е подадена директно в съда на 30.07.2019г.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице инж.В. Г., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

При извършения оглед на място и направените от вещото лице, в присъствието на жалбоподателката, измервания, е установено, че съществуващата в имота ѝ сграда е на три етажа и тавански етаж с предвидена магазинна част, включена в обема на партерния етаж на жилищната сграда и в едноетажно тяло, издадено към [улица]. Жилището на ищцата е разположено на кота +3,40м, представляваща същата кота ниво и на плочата над магазинната част на едноетажното тяло. Върху плочата над магазина е изпълнена монолитна постройка с външни размери 4,40м/9,95м и застроена площ от 43,78 кв.м. Същата в план представлява едно помещение със светли размери 4,15/9,45м, полезна площ 39,22 кв.м, светла височина до окачен таван около 2,50м. Над него е изграден едноскатен покрив от дървена конструкция – греди, ребра и дъсчана обшивка, покрита отгоре с битумни керемиди като обемът на постройката е показан на скица № 1 към заключението, представляваща извадка от одобрен архитектурен проект – приложена по делото и отразяваща разпределението на жилището на жалбоподателката на кота +3,40м и местоположението на процесното помещение, разположено върху покривната плоча над магазинната част. Съгласно заключението на вещото лице, според одобрения архитектурен проект покривната плоча над магазините не е била предвидена за използване – липсва врата за осъществяване на достъп към нея. При огледа на място вещото лице установява, че е извършено пристрояване и надстрояване върху покривната плоча на магазините към основната сграда, състоящо се от едно помещение, което посредством отвори с монтирани врати има връзка с жилището на оспорващата. Стените на процесната постройка са изпълнени с тухлена зидария с блокчета „Итонг“ с ширина 25см, Отвън и отвътре са измазани с декоративна полимерна мазилка. Монтирана е ПВЦ дограма – врати и прозорци. Подход от жилището на жалбоподателката към процесното помещение се осъществява посредством направен отвор с врата на стената между него и дневната. С монтирането на още две врати на късите страни на помещението има възможен достъп до всяка една от терасите към дневната. Отопляването се извършва посредством изградена отоплителна тръбна мрежа и радиатори. Подът на помещението е от настилка с теракотни/гранитогресни плочи. Над помещението е изпълнен декоративен окачен таван с топлоизолация от стиропор, укрепен за греди от покривната конструкция. В окачения таван са вградени осветителни тела. По данни на жалбоподателката строежът е извършен периода 2006-2007г. Процесният обект като монолитна постройка според вещото лице представлява строеж по см. на § 5, т.38 ДР ЗУТ. Не представлява временен строеж и не попада в обхвата на чл.54, ал.1 и ал.4 ЗУТ, чл.147, ал.1 ЗУТ, чл.44, ал.1 или чл.46, ал.1 ЗУТ. Строежът според вещото лице е V-та категория и не може да бъде определен като оранжерия.

За установяване времето на извършване на строежа, по делото са приети като доказателства договор № 10006-11/11.10.2008г., сключен между Е. Г. В. и [фирма] за изработка и монтаж на б броя панорамни прозорци – стъклопакет 4мм по размер, зимната градина на [улица]; договор за строителство, сключен на 25.04.2005г. между жалбоподателката и физически лица за изграждането на надзид на магазините, за което е приложен и касов ордер от 28.09.2006г.; протоколи за доставка и монтаж на алуминиев стълбищен парапет от 03.12.2008г. и разходен касов ордер към тях.

Приета като доказателство по делото е и преписката по издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 1203/16.11.2009г.

Други доказателства от значение за спора не са ангажирани.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и от лице – адресат на акта, чиято правна сфера е неблагоприятно засегната от него, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като извърши проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващата, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт. Процесният строеж е такъв от V-та категория, по см. на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ и издаването на заповед за премахването му е от компетентността на кмета на общината, съгласно чл.225а, ал.1 ЗУТ. Правомощията си по посочената разпоредба, към датата на издаване на оспорената заповед, кметът на Столична община е предоставил на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, Столична община, със Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г., т.2.14.

Заповедта е издадена в установената писмена форма и съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото ЗУТ не установява различни изисквания към формата и съдържанието на административния акт. Посочени са фактическите и правните основания за издаването на акта – от фактическа страна заповедта е обоснована с липсата на одобрен инвестиционен проект и издадено разрешение за строеж, а като правно основание за издаването ѝ е посочена разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ, постановяваща, че кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2 ЗУТ или на части от тях. В конкретния случай строежът е квалифициран като незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ – изпълнен без одобрен инвестиционен проект и разрешение за строеж, в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ. Изложени са съображенията на административния орган защо приема конкретен период на извършване на строителството, съобразно който са неприложими разпоредбите на § 16, ал.1 ПР ЗУТ и § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ. Предвид това съдът приема възражението за неспазване на изискването за форма на административния акт, въведено с жалбата, за неоснователно.

Не се констатират допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да обосноват отмяната на оспорения акт само на това основание. Заповедта е издадена въз основа на съставен по реда на чл.225а, ал.2 ЗУТ констативен акт, връчен по надлежния ред, предоставена е възможност на жалбоподателката да депозира възражение по констатациите, направени в него и да представи относими към случая доказателства, от която тя се е възползвала – срещу констативния акт е депозирано възражение, заведено с вх.№ РПД17-ТК00-56-4/4/ от 18.10.2017г., но не са представени строителни книжа за извършеното пристрояване и надстрояване. Изложените в него твърдения са обсъдени от ответника и правилно са приети за неоснователни. Предвид естеството на строежа – пристрояване и надстрояване, изпълнено над магазинната част на сградата, по фасадата към [улица], не е било необходимо извършването на проверката да бъде

осъществено в присъствие на жалбоподателката с цел осигуряване на достъп от нейна страна. Отделно от това, както се посочи, с връчването на констативния акт ѝ е предоставена възможност да подаде възражение срещу констатациите в него в 7-дневен срок, от която възможност тя се е възползвала. По този начин тя е уведомена за образуваното производство, предоставена ѝ е възможност да оспори констатациите на проверяващите като представи изискуемите за строежа строителни книжа. По този начин е гарантирано правото ѝ на защита в хода на административното производство като отделно от посоченото тя разполага с възможност в хода на съдебното производство да представи всички доказателства в подкрепа на твърденията си за законосъобразност на строежа. На последно място в хода на административното производство са изяснени всички относими към случая обстоятелства, поради което не се установява допуснато нарушение на чл.35 АПК.

Съдът намира, че при издаване на оспорената заповед ответникът е приложил правилно материалния закон.

Разпоредбата на § 5, т.38 ДР ЗУТ дава легална дефиниция на понятието строеж и това са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл.74, ал.1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

В конкретния случай твърденията на оспорващата са насочени в две посоки – че извършеното от нея не представлява строеж по см. на § 5, т.38 ДР ЗУТ, алтернативно – че за него не се изисква одобряване на строителни книжа по арг. от разпоредбата на чл.151, ал.1, т.3 ЗУТ, тъй като е усвоена собствена тераса, ползвана с предназначение за оранжерия.

Преценката за това дали конкретен обект представлява строеж по смисъла на посочената законова разпоредба обаче, се извършва не според начина на ползването му, а според естеството на изпълнението му. В конкретния случай констатациите на административния орган, потвърдени и от заключението на съдебно-техническата експертиза, безспорно обуславят извод, че се касае за строеж и то от пета категория по см. на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ. Разпоредената за премахване пристройка е изпълнена като монолитна – от тухлени зидове и колони, функционално свързана с дневната в жилището на кота +3,40м в съществуващата жилищна сграда, посредством изпълнената врата, както и две странични врати, осигуряващи излаз на двата съществуващи балкона – от изток и запад на сградата. Съответно начинът на изпълнение на пристройката/надстройката изцяло опровергава твърденията на жалбоподателката за отсъствие на задължението за изпълнението ѝ след одобряване на строителни книжа за това. Строежът е изпълнен над съществуващите в сградата магазини – върху терасата, явяваща се техен покрив и предвид това, че е функционално свързана с жилището на второ ниво, се явява едновременно надстройка и пристройка към съществуващата сграда. Това я определя като допълващо застрояване пета категория по см. на чл.137, ал.1, т.5, б.“в“ ЗУТ. Съответно определянето на процесния строеж

като такъв от пета категория предпоставя за извършването му одобряване на инвестиционен проект /по арг. от разпоредбата на чл.147, ал.1 ЗУТ/ и издаване на разрешение за строеж от компетентния орган, по арг. от разпоредбата на чл.148, ал.1 ЗУТ.

Обратно на твърденията на жалбоподателката, процесният строеж не попада в никоя от хипотезите на разпоредбата на чл.151 ЗУТ, регламентираща изчерпателно случаите, в които не се изисква издаването на разрешение за строеж, поради което липсата на последното квалифицира строежа като незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ и подлежащ на премахване на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ, с оглед категорията на строежа – V-та, съгласно чл.137, ал.1, т.5, б.“в“ ЗУТ. Както се посочи по-горе, определящ за преценката дали се касае за строеж по см. на § 5, т.38 ДР ЗУТ, е начинът на изпълнение на надстройката/пристройка, а не фактическото ѝ ползване – дали изграденото помещение, функционално свързано с жилището на оспорващата, ще бъде ползвано от нея като дневна, ателие за творческа дейност или оранжерия, както тя твърди, в случая е без значение, тъй като се касае за монолитно изпълнен обект.

Що се касае за времето на извършване на незаконното строителство, съдът възприема за верни констатациите на административния орган, че то е реализирано след въвеждане на сградата в експлоатация през 2009г. В подкрепа на този извод на първо място е заключението на вещото лице, от което се установи, че въпросната пристройка/надстройка не е предвидена в одобрения проект за сградата, където покривът на магазините е показан като тераса, до която няма достъп от жилището. Промяна в тази насока не е отразена и в заверената ексекутивна документация. Освен това, ако процесната пристройка/надстройка беше изпълнена по време на строителството, както твърди жалбоподателката, то това би било в отклонение от одобрения инвестиционен проект, което е съществено по см. на чл.154, ал.2, т.5 и 6 ЗУТ и съответно определящо целия строеж като незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.3 ЗУТ и подлежащ на премахване. В този случай сградата не може да бъде въведена в експлоатация. Видът ѝ обаче, към датата на издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 1203/16.11.2009г. опровергава твърденията на оспорващата – част от преписката по издаването му представляват снимките, приложени на л.78 и 79 по делото, като видно от снимки 1, 2, 6 и 7 на първия лист и 3, 7 и 8 на втория лист, към този момент процесната пристройка/надстройка не съществува. Това се потвърждава освен от посочения снимков материал, и от Окончателния доклад на лицето, осъществяващо строителен надзор /л.60 и сл./ - [фирма], видно от който на кота +3,40м е изпълнен апартамент № 1 с обособени помещения кухненски бокс с трапезария, който има пряка връзка с дневната, с излаз към балкони с източно и западно изложение; спалня родители; спални помещения – 2 бр.; WC и мокро помещение; баня с WC; коридор, входно антре. На л.81 от делото е представен чертеж, представляващ част от работния проект по Част „Архитектура“ от одобрения на 13.05.2003г. инвестиционен проект, показващ разпределението на кота +3,40м – апартаментът на жалбоподателката, на който чертеж от запад е показана процесната тераса – покрив на магазините, върху която е изпълнена

незаконната пристройка/надстройка, разпоредена за премахване. Към тази тераса няма достъп посредством врата, на чертежа са показани само два прозореца. Върху проекта е поставен печат – „няма промени“ и „важи за екзекутив“.

Предвид това, с оглед тези установявания относно времето на извършване на строителството, а именно след 16.11.2009г., правилно ответникът е приел, че спрямо процесния незаконен строеж са неприложими разпоредбите на § 16, ал.1 ПР ЗУТ и § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ. Първата разпоредба предвижда, че строежи, изградени до 7 април 1987г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. Предвид обстоятелството, че сградата, в която е извършено незаконното строителство е изпълнена след 2003г. тази разпоредба изначално неприложима към конкретния казус. Втората разпоредба – тази на § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ, гласи, че строежи, изградени до 31 март 2001г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползване. Т.е. предвид посочените в двете разпоредби периоди, дори да се приеме за достоверна тезата на оспорващата, че сградата е изпълнена във вида, в който се намира в момента, т.е. с незаконната пристройка и надстройка, преди 2009г., но след 2003г. /датата на одобряване на инвестиционния проект и издаване на разрешението за строеж за сградата със смесено предназначение/, то тя отново не попада под приложното им поле.

Изводът на съда относно времето на изграждане на незаконния строеж не може да бъде опроверган от приетите по делото договори за строителство, изработка и монтаж на ПВЦ дограма и алуминиеви стълбищни парапети – последният е неотносим към предмета на спора, а другите като частни документи, без заверка на датата на сключването им или други доказателства, установяващи я по безсъмнен начин – чл.181, ал.1 ГПК, не следва да бъдат кредитирани и съответно възприети за достоверни сочените в тях обстоятелства. При преценката на тези два договора в съвкупност с останалите доказателства по делото, следва да се отбележи, че съдържат дописвания с ръкописен текст с различен почерк; към договора за изработка на ПВЦ дограма липсва спецификация; договорът за строителство съдържа множество зачертавания и дописвания; сключен е с физически лица, а същевременно в доклада на консултанта – част от преписката по издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 1203/16.11.2009г., като строител е посочен [фирма].

Тук отново се констатира противоречие в защитната теза на оспорващата – от една страна тя твърди, че процесният незаконен строеж е изпълнен в периода 2006-2007г., а от друга страна твърди, че това се е случило след 2015г., позовавайки се на новата редакция на чл.151, ал.1 ЗУТ, а именно на т.3, че за оранжерии до 200 кв.м не се изисква издаването на разрешение за строеж. Както се посочи нееднократно, монолитния начин на

изпълнение на процесната пристройка/надстройка не може да я определи като строеж, за който не се изисква разрешение, по арг. от посочената разпоредба. Освен това, твърдението за изпълнение на строежа след изменението на посочената законова разпоредба / обн. ДВ, бр.101/2015г./ се опровергава директно от представените от оспорващата в последното съдебно заседание снимки-извадки от Г.-М. от м.март 2012г. /л.91-92 по делото/, от които е видно, че към този момент процесната пристройка/надстройка е изпълнена.

За пълнота на изложението, съдът следва да посочи, че нито ЗУТ, нито АПК, въвеждат давностен срок за административния орган за упражняване на правомощието му за издаване на заповед за премахване на незаконен строеж, в какъвто смисъл е направено възражение в съдебно заседание на 31.10.2019г. Единственият давностен срок, регламентиран в АПК, касае изпълнението на издадените административни актове – чл.285 АПК, в която хипотеза настоящият случай не попада.

Издадената заповед е съответна и на целта на закона – недопускане и премахване последиците от извършено незаконно строителство.

С оглед изложеното, като извърши проверката по чл.168, ал.1 АПК на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира оспорвания акт за законосъобразен - издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, следва да бъде уважена. Същото следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр.чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК и чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр.чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. В. срещу Заповед № РА-30-341/14.11.2017г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“.

ОСЪЖДА Д. Д. В. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

